

– Ak, štai kasi žina! Žiema yra truputį atvirksčiukė. Kai žiema šviečia saulė, būna ne karšta, o labai šalta! Apsirengsi tinkamai, ir gales iškirsti nosį į kiemą, Vasarai buvo sunku tuo patikėti, tad ji labai nudžiugo, jog gales įsitikinti pati. Jos apsiirėngė kuo šilčiau: užsimaukšlino šilčiausias kepurės, apsiuvinėjo storiau – stais šalikais. Mama dar žandus ir lūpas kremu patepė, sakė, taip reikia. Apsaugai. Nuo ko? Nuo šalčio. Reikia tai reikia.

Saulė ir dangus vilioje viliojo eiti į lauką pažaisti!

Vasarę, besiruošiančią atidaryti duris į lauką, sustabdė mama: ji taip garsiai sušuko „Stok“, kad net abi išsigando.

Vasarė žiūrėjo į mamą didelėmis akimis. Ji vos neverkė.

– Juk kalbėjom, kad tai šalčiausia žiemos diena! Ir į mokyklą dėl to nereikia. O tu pusplikė į lauką veržiesi!

– Bet, mama, lauke taip šviečia saulė, kaip gali būti šalčiausia diena?! Aš tik norėju saulutėje pasišildyti.

Ilgai negaišdamos išsmuko į lauką. Katinas pikčius žvilgterėjo į jas ir dėl visa ko pasitraukė kuo toliau nuo durų. Lauke buvo tikrai šalta! Šaltis gnaibė nosį ir žandus, juokingai kabinosi į nosies šnerves. Kai Vasarė kvėpavo, iš burnos virto garas, kuris tuoj šerksnų lipo prie šaliko, o kojos šalo net ir per storiasias pedkelnes! Ne juokas! Vasarė jau norėjo sprukti namo, bet mama ją sustabdė. „Žiūrėki!“ – ji kazdangaus emė kristi snaižes!

Šiandien žadėjo būti šalčiausia diena per visą Vasarės gyvenimą!

Dėl visa ko ji atsikėlė anksti kaip įprastai, bet mama patikino, kad vaikai gali likti namuose, nes per šalta eiti į mokyklą.

Vasarė mielai vėl užmigo savo šiltoje lovoje, o lauke dar buvo visiškai tamsu.

Atsibudusi antrą kartą Vasarė pagalvojo, kad suaugusieji turbūt kažką supainiojo. Gal ši žiemos diena yra šilčiausia? Už lango ryškiai švietė saulė, dangus buvo nenusakomo mėlynumo!

Juokdamosi abi smuko į namo vidų. Katinas nužvilgė jas „ar aš nesakiau“ žvilgsniu ir nuspūdino prastis. – Kokį ten stebuklą padarei? – kamantinėjo mamą Vasarė. – Truputį pabūriau! – juokėsi mama. – Tereikia puodelio su karštu vandeniu. Vandeni! smagiai švystelėk į orą. Ir iš dangaus ims kristi snaižės... Taip pavyksta tik per didžiuosius šalčius. – Oho! – nusistebėjo Vasarė, – kai susilsiu, ir aš pamėginsiu. <snaižes>

– O kodėl man ranka prie rankenos prilipo, kai grįžome? – smalsavo Vasarė. – Gal šlapia buvo? Kai labai šalta, šlapi dalykai prisilietę prie metalo iškart suledėja ir prilimpa. Pasisaugok! – Juokingos tos šalčio išdaigos! – nusijuokė Vasarė. – Ar galesime jas dar išmėginti? Visą dieną jos džiaugėsi šalčiu. Tai šlapią pirštinę ant rankenos prilipino, tai sniegą į orą zarstė, tai spalvotus ledus gaminė. Buvo pati nuostabiausia šalčio diena.

Monika S.K.

Šalčio diena

